

VERKLARING

Over de

Eerste Algemene Zendbrief van de Apostel Petrus

door

Dominicus Goltzius

1 PETRUS 1 VERS 20 EN 21

De welke wel voorgekend is geweest voor de grondleggingen der wereld,
maar geopenbaard is in deze laatste tijden om uwentwil.

Die gij door Hem gelooft in God, Welke Hem opgewekt heeft uit de doden,
en Hem heerlijkheid gegeven heeft, op dat uw geloof en hoop op Got zijn zou.

Het zijn zeer opmerkelijke en troostrijke woorden, die wij vinden in Jes.45:17.

Waar de Heere aldus zegt: Israël word verlost door de Heere, met een eeuwige verlossing: *Gij lieden zult niet beschaamt noch tot schande worden, in alle eeuwigheden.* Eigenlijk en na de letterlijke zin, wordt daar gesproken van de verlossing, die de Heere aan zijn volk teweeg brengen zou door *Cores*, anders *Cyrus* genoemd, de koning van Perzië, om hun te verlossen uit de gevangenis van Babel, wat een eeuwige en bestendige verlossing zou zijn, en dat dit plaats zou hebben, dat nooit beschaamt of tot schande zou worden; maar terwijl bekend is, dat de verlossing uit Babel een afbeelding van de geestelijke verlossing door Christus geweest is, zo word in die plaats het oog ook geslagen op die verlossing, waar door alle de uitverkorenen en ware gelovige, zowel Joden als heidenen, vrijgemaakt zouden worden door de Heere Christus, uit de geestelijke gevangenis van de zonde, de duivel en de dood.

En het is opmerkelijk, dat die *verlossing* niet alleen daar, aan Israël zeker toegezegd word, maar ook:

Aan de ene kant genoemd word een *eeuwige verlossing*; zoals Paulus zegt in

Hebr.9:12. *Een eeuwige verlossing teweeg gebracht hebbende*, zo genoemd, niet letterlijk, omdat die altijd durende en van een eeuwige kracht is, nooit zal herhaald worden, maar ook, omdat die van *eeuwigheid* is, dat is, van alle eeuwigheid in Gods Raadsbesluit verordineert en vastgesteld; *omdat Gode al Zijne werken van eeuwigheid bekend zijn*. Hand.15:18.

Aan de andere kant; dat die verlossing deze vrucht zal hebben, *gij zult niet beschaamt noch tot schande worden in alle eeuwigheden*; waar door te kennen gegeven word, dat deze verlossing door Christus alle gelovigen bevrijden zou van een eeuwige *smaad* en *schande*, die ze anders om der zonde wil in eeuwigheid van God, als Rechter, en van de duivel, als hun beul en pijniger, hadden moeten uitstaan; *want die in Hem geloofd zal niet beschaamt worden*. 1.Petr.2:6.

Deze twee laatste dingen toont ons Petrus hier ook duidelijk in deze twee tekstverzen aan. Hij had in de twee voorgaande verzen gesproken van dat grote werk van de *verlossing* door *Christus*, om zijn gelovige krachtig aan te zetten tot een heilige wandel voor God in *vreze de tijd hunner inwoning*; Maar nu toont hij in dit 20e vers, dat die verlossing een *eeuwige verlossing* is, voor zover de verlosser Christus al *voorgekend* is geweest van *voor de grondlegging van de wereld*, hoewel daarna *geopenbaard*. En in het 21e vers wijst hij die gezegende en heerlijke vrucht aan, om *in der eeuwigheid niet beschaamt noch te schande te worden*, wel niet met die eigenlijke woorden, maar door de uitdrukking van hun geloof en hoop, die uit kracht van die verlossing, op God zijn zou, en vervolgens niet te schande komen.

Het eerste vers van deze twee behoort nog tot de nadere beschrijving van Christus, Die in het voorgaande genoemd is een *onbestraffelijk en onbevlekt Lam*. Het tweede vers bevat in zich een troostrijk gevolg wat vloeit uit dat werk van de verlossing, tot verzekering van de zaligheid van de gelovigen.

Betreffende vers 20 daarin zeggen wij, wordt Christus nog al duidelijke beschreven en dat tweeledig:

1. Wat gelegenheid het met Hem gehad heeft *voor de tijd*.
2. Wat gelegenheid het met Hem gehad heeft *in de tijd*.

1. Hoe het met Christus gelegen is geweest *voor de tijd*. Dat drukt Petrus zo uit: *Dewelke wel voorgekend is geweest voor de grondlegging der wereld*. In het Grieks word *eerst* gesproken van de *grondlegging der wereld*, en *daarna* wordt gezegd, dat Christus *voor die grondlegging is voorgekend geweest*.

1.a. *Grondlegging der wereld* zegt na de Griekse grondtekst eigenlijk, *nederwerping van de wereld*, dat is, *nederwerping* van het fundament of de grond van de *wereld*. De gelijkenis dan genomen zijnde van het zaad, dat in de aarde nedergeworpen wordt, opdat het van dezelve ontvangen zijnde vrucht voort brengt; of als op het lage een grond of fundament gelegd word, waarop een huis of ander gebouw getimmerd word. En dit word op de wereld toegepast, welke niet anders is als een *sierlijk gebouw*, waarvan eerst de grond is gelegd geworden; daar van lezen wij hier en op andere plaatsen deze spreekwijze, voor de *grondlegging* van de wereld, dat is zoals verklaart word in Joh.17:5. *Eer de wereld was*, dat zoveel zeggen wil als, eer de wereld een begin had. Vervolgens geeft, *voor de grondlegging van de wereld een eeuwigheid te verstaan*, want de wereld heeft een begin gehad met de schepping, en voor de schepping is geen begin geweest, maar een eeuwigheid. God, Die geen begin heeft gehad en voor alle tijd geweest is, heeft een begin gegeven aan de wereld door de schepping, en met de schepping is de tijd begonnen. Zie Ps.90:2. Zo kan het dan niet anders dan dat, *voor de grondlegging der wereld* betekend een eeuwigheid. Vergelijk Joh.17:24, Ef.1:4. en andere plaatsen.

1.b. Voor deze grondlegging van de wereld word van Christus gezegd, *voorgekend* te zijn. Hier spreekt Petrus van Gods voorkennis, zoals hij dat ook gedaan heeft in vers 2, doch met dit onderscheid, dat hij daar de mensen tot een voorwerp van Gods *voorkennis* maakt, die God na die *voorkennis uitverkoor*, zoals Paulus ook in Rom.8:28/29. Maar hier maakt hij tot een voorwerp van die voorkennis Gods, Christus. Als hier en op andere plaatsen God een *voorkennis* toegeschreven word, zo is dat niet te verstaan ten opzichte van *God Zelf*, bij Wie geen ding noch verleden noch toekomstende is, maar al wat voorbij is en wat nog toekomstende is, is alles tegenwoordig (heden) voor Hem, en daarom kan van Hem niet gezegd worden iets voor te kennen; maar alleen ten opzichte van de schepselen, die in de tijd worden en zijn ontvangen, die God alles van te voren weet en kent, eer dat ze zijn. Zo nu, word deze *voorkennis van God* gebracht op Christus als een voorwerp van deze *kennis*; en daar door wordt niets anders verstaan dan, dat besluit Gods, dat Hij van eeuwigheid genomen heeft, om Zijn Zoon in de volheid van de tijd, als een Middellaar en Zaligmaker van de zondaren in de wereld te zenden. Christus word dan hier niet aangemerkt, als God, want zo is Hij niet de *voorgekende*, maar als *voorkennende*; maar Hij word hier aangemerkt, als dat *onbestraffelijk* en *onbevlekt Lam*, door Wiens *dierbaar bloed*

de gelovige zouden verlost worden; zoals dat uit de onmiddellijke samenhang van dit vers met het voorgaande te vernemen is.

Om nu wat betere kennis van deze voorkennis Gods te hebben, zo vat de zaak aldus beter op:

God, Die al Zijn werken van eeuwigheid af bekend zijn, wist van alle eeuwigheid dat de mens, die Hij scheppen zou, in die oorspronkelijke gerechtigheid en heiligheid niet zou blijven staan, maar afvallen, zondig en rampzalig worden, zonder ooit de macht te hebben, om zichzelf uit die rampzalige staat wederom te verlossen.

Daarom, zo begrijpen wij dit nu met ons verstand, is hier, *de raad des vredes tussen de Heere en die Man, Wiens naam Spruite is*, op gevolgd. Zach.6:13. Waarin, wij spreken al weer na onze bevassing, is voorgesteld en gevraagd: *Wat zal er gedaan worden met de arme mens, die verloren zondaar?* Gods *gerechtigheid* heeft geroepen: Laat de zondaar verdoemt en in de eeuwigheid vervloekt zijn, te meer, om zo het dreigement van de goddelijke waarheid goed te maken: *ten dage, als gij daar van eet, zult gij de dood sterven*. Gods *barmhartigheid* heeft geroepen om genade en pardon voor de zondaar, omdat hij jammerlijk misleid is door de duivel. En toch, indien een van beide, of Gods gerechtigheid of barmhartigheid hier de overhand zou behouden, waar zou dan de ander blijven? Die zou gekrenkt worden; daarom, vindt de *Wijsheid Gods* een middel en weg uit, om deze beide, *Gods gerechtigheid* en *barmhartigheid* te verenigen, of liever, waar door die beide ongekrenkt bleven en nochtans op het aller heerlijkst getoond; en dat middel was, dat een Persoon uit die hoog geloofde en in der eeuwigheid aanbiddelijke Drie-eenheid, de Zoon, door de verordining van de Vader, door Zijn eigen vrijwillige aanneming, en des Heilige Geestes heiligmaking, tot dat werk zouden bekwaam gemaakt worden. Dit is dat *besluit*, waarvan de Vader zelf zegt: Ps.2:7. *Ik zal van het besluit verhalen, Gij zijt mijn Zoon*, ect. Het was Gods besluit, om uit Joden en heidenen, een gemeente aan Christus te geven, en dit besluit is gemaakt in de dag der eeuwigheid, als de Zoon van God is gegenereerd van de Vader.

Dit besluit nu vastgesteld zijnde, is er een verbond of verdrag gemaakt tussen de Vader en de Zoon, wat uitdrukkelijk te zien is. Jes.42. En dit verbond schijnt met ede bevestigd te zijn, volgens Hebr.7:28. Zoals nu in elk verbond of verdrag beide partijen wat doen, want men verneemt daar, *eis, belofte en aanneming*; zo ook hier: De Vader eist van Zijn Zoon volkomen gehoorzaamheid, verstaat nadat Hij de ware menselijke natuur aangenomen zou hebben, tot de dood des kruises;

want het is des Vaders welbehagen geweest dat Hij vrede gemaakt hebbende door het bloed Zijns kruises, door Hem alle dingen verzoenen zou. Col.1:19:20. En daarop zag Christus: *Dit gebod heb Ik van mijn Vader ontvangen, namelijk, om Mijn leven af te leggen en wederom te nemen.* Joh.10:18. De Vader belooft aan Zijn Zoon, Hem met Zijn Geest in dat werk te ondersteunen. Jes.42:1. en 11:2. Dat Hij Hem helpen wil in dat werk der verlossing, en *bij de hand grijpen.* Jes.42:6. Zo dat Hij *niet* zou *verbroken worden, totdat Hij het recht op aarde zal hebben besteld.* vers 4. Dat Hij Hem een gezegende uitkomst zou geven, dat Hij niet tevergeefs zou gearbeid hebben, maar een *zaad zien.* Jes.53:10/11. Zijn verlostte zouden Zijn *erfdeel* en eigendom zijn. Ps.2:8. Dat Hij Hem na dat gedane werk der verlossing overvloedig belonen en kronen zou. Zie Jes.52:13. *Ziet, Mijn knecht zal verstandelijk handelen: Hij zal verhoogt en verheven, ja zeer hoog worden.* Jes.53:10/12. En dat is het ook wat Christus zelf leert. Joh.17:4/5. De Zoon nu, neemt op deze conditie Zijn bediening aan, en zegt: *Ziet, Ik kom.* Hebr.10:7. uit Ps.49:7. Als of Hij zeide: Ik neem het gewillig aan, om mens te worden, in Die mens te lijden en te sterven, en zo, als Borg voor de zondaren aan Uw gerechtigheid genoeg te doen. Want zo spreekt Hij, *De Heere, Heere heeft Mij de oren geopend, en Ik ben niet weerspannig; Ik wijk niet achterwaarts.* Jes.50:5.

Ziet daar nu beknopt hetgeen van eeuwigheid betreffende de verlossing en zaligmaking van de zondaren, in Gods raadsbesluit is vastgesteld, in het bijzonder tussen de Vader en de Zoon; waar in Christus verordineerd is de *Borg* te zullen zijn voor zondaren, de *Middellaar* Gods en der mensen, het *onbestraffelijke* en *onbevleete* Lam, door Wiens *dierbaar bloed*, de rampzalige mens zou verlost worden. En zo is het dan dat Petrus wel met recht zeggen mag, dat Hij voorgekend is, namelijk, als een Zaligmaker en Verlosser, *voor de grondlegging der wereld.* Deze waarheid vinden wij ook in andere getuigenissen van Gods Woord. Hoe duidelijk en krachtig zijn hier van *Petrus* woorden. Hand.2:23. *Dezen, door de bepaalde raad en voorkennis Gods overgegeven zijnde,* ect. Christus is overgegeven in de handen der onrechtvaardige en in de dood, *door de bepaalde raad en voorkennis Gods.* Zie ook 1.Pet.4:28. De Apostel Paulus spreekt van een verborgenheid van Gods wil, dat is de heimelijke raad Gods van onze verlossing door Christus, het welk *Hij voorgenomen had in Zichzelf.* Ef.1:9. Zoals ook van een veelvuldige wijsheid Gods, namelijk, die bestaat in die verborgenheid, om de zondaar, en bijzonder de heidenen, te brengen tot de gemeenschap met God, zoals uit het voorgaande daar te zien is; maar nu, die wijsheid Gods zegt Hij te zijn na

het eeuwige voornemen, dat Hij gemaakt heeft in Christus Jezus onze Heere. Ef.3:10/11. Dit kan nader blijken als wij zien:

1.b1.1. *Op God.* Want dan zullen wij vinden, dat Die een alwetende God is, ja, *alwetende van eeuwigheid*, gelijk Hij zelf *van eeuwigheid is*. zie Hand.15:18. en Ps. 90:2. Gelijk Hij ook een God is, *Die alle dingen werkt na de raad Zijns willens*, Ef.1:11. dat is, Die alle dingen, die Hij uitwerkt in de tijd, van te voren in Zijn raad vast gesteld heeft, zowel te willen en uit te voeren. Gelijk nu God alle dingen zo werkt, dan ook dat grote werk der verlossing door Christus, omdat uit te voeren na de raad Zijns willens.

1.b.1.2. *Op Christus*, en dan vernemen wij, dat Hij in dit opzicht van Verlosser te zijn genoemd word, *de uitverkoren Knecht des Heeren*. Jes.42:1. *Ziet Mijn knecht, dien Ik ondersteun, Mijn Uitverkorene*. En van Petrus. 1.Pet.2:4. *De Steen, van de mensen wel verworpen, maar bij God uitverkoren*. Daarom, namelijk genoemd *uitverkoren*, omdat Hij van eeuwigheid daartoe verordineert is, volgens hetgeen Hij als de opperste Wijsheid, zelf zegt. Spreuk.8:23. *Ik ben van eeuwigheid af gezalfd geweest*; te weten, voor zover onder die *zalving* ook begrepen word de ordening tot Zijn ambt. Hiermee komt ook overeen die manier van spreken, Joh.6:27. *Deze heeft God de Vader verzegelt*, dat is, geordineerd en meermalen geopenbaard, dat Hij de ware Zaligmaker is, evenals afgezondene van Koningen; en andere potentaten verzegelde brieven hebben, tot bewijs van hun wettige zending.

1.b.1.3. *Op de verlostte*. De verlostte door Christus zijn de *uitverkorenen*, volgens Rom.8:30. Nu, die *uitverkoren* zijn, die zijn in *Christus uitverkoren* van *voor de grondlegging van de wereld*, zoals staat in Ef.1:4. Maar hoe? In Hem, niet als de oorzaak van de verkiezing, want die is alleen de voorkennis Gods en Zijn vrijwillige liefde; maar, *of* als het hoofd en de eerste uitverkoren, *of* voor zover Hij dit besluit der verkiezing uitvoeren zou, en de oorzaak worden van de zaligheid van de gelovigen. Zo moet daaruit dan volgen, *dat die Christus* waarin sommige *uitverkoren zijn van voor de grondlegging der wereld*, ook al *voor de grondlegging der wereld daartoe verordineert* en beschikt is.

1.b.1.4. *Op het bloed*, dat in deze *verlossing* als een *randzoengeld* gegeven is; dat word immers genoemd het *bloed des eeuwigen Testaments*. Hebr.13:20. En wel daarom, omdat het was dat bloed, dat uit kracht van dat *eeuwige Testament*, tussen de Vader en de Zoon, *moest uitgestort worden*; *of*, op welk eeuwig Testament de Vader sommige uit het verkoren menselijk geslacht aan Zijn Zoon

heeft gegeven, die Hij door Zijn bloed verlossen zou; Zoals daarom de zodanige genoemd worden, *die de Vader gegeven heeft*. Joh.10:29. en Joh.17. Nu, dat *bloed* kon nu niet het *bloed des eeuwigten Testaments* zijn, indien niet de *God des Vredes de grote Herder der Schapen, daartoe voorgekend en verordineerd was voor de grondlegging der wereld*.

Dit alles nu bij elkaar genomen zijnde, wijst ons deze waarheid onfeilbaar aan, dat Christus Jezus al van *eeuwigheid verordineert* is om dat *onbestraffelijke en onbevlekt Lam*, dat de zonden der wereld in de volheid van de tijd zou dragen en wegnemen, wat ook bekwaam afgebeeld is geworden door het *Paaslam*, dat afgezonderd is geworden van de kudde. Exod.12:5/6. Om zo te betekenen, dat Jezus Christus niet alleen *afgescheiden* moest zijn *van de zondaren*. Hebr.7:26. Maar ook afgezonderd door Gods Raadbesluit; Waarom Hij dan ook met bijvoeging genoemd word, het Lam Gods, omdat God dat Lam voorgekend en verordineert heeft. Als mede in Davids voorbeeld. Ps.89:20-22.

1.b.2. Genoeg gesproken hebbende, hoe het met Christus gelegen is geweest *voor de tijd*; volgt dat wij met onze Apostel tonen, hoe het gelegen is geweest *in de tijd*; Zo uitgedrukt: *Maar geopenbaard is in deze laatste tijden om uwent wil*. Petrus zegt dan hier drie dingen;

1.b.2.a. Dat *Christus geopenbaard* is. Dit *openbaar* worden of *geopenbaard te zijn*, stelt de Apostel tegen die *voorkennis Gods*; als zijnde toen dat is, van eeuwigheid alleen bekend in Gods raadsbesluit, maar noch niet openbaar gemaakt aan iemand buiten God, omdat er noch geen schepsel was, maar God alleen. Die God dan, Die van eeuwigheid al een Verlosser voor de zondaren kende, heeft Hem niet altijd *verborgen gehouden*, maar *in de tijd geopenbaard*. Dat zegt Petrus hier: Christus is wel voor-gekend. Als het Lam Gods van voor de grondlegging der wereld, maar ook als dat zelfde *Lam geopenbaard*.

Hier mocht niet zonder reden gevraagd worden: Op welke openbaring de Apostel hier het oog heeft, of wat hij daardoor verstaat?

Antw. Hoewel het waar is, dat Christus, als de Middellaar geopenbaard is aan de mens zodra hij gevallen was, in de belofte van het zaad der vrouw, dat de duivel de kop verpletteren zou. Gen.3:15. Hebbende zo zijn *uitgang* gehad in dat Woord der belofte *van de dagen der eeuwigheid*, dat is, als de eeuwigheid dagen begon te krijgen. Mich.5:1. Hoewel het ook waar is, dat deze Middellaar Christus naderhand geopenbaard is in de beloften aan de Vaderen en in de voorzeggingen

door de profeten; zo heeft onze Apostel nochtans het oog op de dadelijke schenking van Christus, als mens; als Hij *geopenbaard* werd *in het vlees*, zoals Paulus het noemt. 1.Tim.3:16. Als Hij van de Vader in de wereld gezonden werd, ons vlees en bloed aannam, daarin gehoorzaamheid volbracht, de dood leed en zo aan de Goddelijke gerechtigheid genoeg deed; zoals wij te voren hebben aangewezen, dat deze dingen in dat contract tussen de Vader en de Zoon begrepen waren. Zoals dan God de Vader Zijn Zoon voorgekend heeft *voor de grondlegging der wereld*, zo heeft Hij Die gezonden in de gelijkheid van *het zondige vlees*, en dat *voor de zonde, de zonde veroordeeld in het vlees*, opdat het recht der Wet vervuld zou worden in ons. Rom.8:3/4. Wil iemand nu verder voor dit openbaar worden verstaan de nadere bekendmaking van Die Middellaar door de predicatie van het heilig Evangelie, welke naderhand geschied is door de Apostelen, gelijk het Evangelie nu en dan genoemd word een *verborgenheid*, eerst *verborgen* en daarna *geopenbaard*. Zie Rom.16:25/26, Ef.3:9/10, Col.1:26, dat willen wij niet tegenspreken, omdat de openbaring van de Middellaar in de *menswording* geen nuttigheid voor de ziel noch troost voor de zondaar kon geven, tenzij Hij mede door het *Evangelie* in het hart van de zondaar *geopenbaard* word; hoewel wij ondertussen oordelen, dat hier voornamelijk op *Zijn komst in het vlees* gezien word, daar Hij te voren, dat is, van eeuwigheid geordineerd was om als mens in de wereld gezonden te worden.

Deze openbaring hebben eerst de heilige Engelen ten tijde Zijner geboorte gedaan. Luc.2:10/11. Ook de Herders. Luc.2:17. Ook de Wijzen uit het Oosten. Matth.2. En naderhand na verloop van tijd Johannes de Doper, Die dit voorgekende Lam met de vinger aanwees als hij zeide: *Ziet het Lam Gods*. Joh.1:29-36.

Nodig was deze openbaring, niet alleen uit aanmerking van Gods besluit, dat vast staat en onveranderlijk is, maar ook en dat wel voornamelijk, omdat anders vanwege onze zonden niet kon betaald worden, dan door de dood van Hem, Die eerst in het vlees geopenbaard is; niemand immers, dan een waarachtig mens, kon hier in zo'n gelegenheid sterven, en zonder bloedstorting van de Middellaar was er geen vergeving.

1.b.2.b. Onze Apostel wijst de tijd van deze openbaring aan, als hij zegt, in deze laatste tijden. Het is opmerkelijk, dat de Apostel niet zegt, in of met de tijd is Hij geopenbaard; zodat hij zou willen zeggen, dat de Middellaar terstond al, als de tijd niet lang geduurd had, was geopenbaard, dat evenwel waar is zoals wij zo even te voren dat ook toegestaan en aangewezen hebben, maar hij spreekt uitdrukkelijk

van *deze laatste tijden*, waarin Petrus met deze gelovige nu leefde; welke anders niet waren als de dagen van het Nieuwe Testament, die liepen van Christus eerste komst in het vlees tot Zijn tweede komst ten oordeel. En deze worden anders genoemd dan de laatsten dagen, ziet ook Jes.2:2, Mich.4:1, 1.Cor.10:11, en meer andere plaatsen, in welke *God tot ons gesproken heeft door Zijn Zoon*, nu mens geworden zijnde, in tegenstelling van de eerste *vorige* tijden, waarin *God op velerlei wijze tot de Vaderen gesproken had door de Profeten*. Hebr.1:1. En omdat er geen andere openbaring van Christus meer te verwachten is, dan Zijn openbaring van de hemel tot het algemene oordeel.

Deze waarheid, dat Christus *in deze laatste tijden geopenbaard is*, heeft ook Paulus. Gal.4:4. *Als de volheid des tijds gekomen is, heeft God Zijn Zoon gezonden*, Hij spreekt daar van een *volheid des tijds*, dat is, van een bestemde of bepaalde tijd, die God bestemd had om Zijn Zoon te zenden in de wereld, en van zo'n bepaalde tijd die allengskens ten einde liepen en haar vervulling ontving; als die bestemde tijd nu aangekomen en vervuld was, toen heeft God het zenden van Zijn Zoon niet langer uitgesteld, maar volvoert. Hierin heeft God Zijn wijsheid geopenbaard, dat Hij in deze laatste tijden Zijn Zoon heeft gegeven; *want het hart Eens wijzen zal tijd en wijze weten*, zegt Salomon. Pred.8:5. Veel meer dan God, Die ieder ding schoon gemaakt heeft in zijn tijd. Pred.3:11.

Vat dit spreken van de Apostel dan niet zo op, als of dat volk dat in de eerste tijden geleefd heeft, helemaal geen openbaring van dit Lam Gods zouden hebben gehad; want het is wat anders, Christus geopenbaard te hebben, of Hem in het vlees geopenbaard te hebben; het eerste is ook geweest in de eerste of oude tijden, wanneer Christus dat oude volk onder schaduwen en voorbeelden is bekend gemaakt; maar het tweede is alleen voor deze laatste tijden.

1.b.2.c. De Apostel doet hier bij, om uwent wil. Deze personen, om welke wil Petrus hier getuigt, dat Christus, het Lam Gods, in deze laatste tijden geopenbaard is, kunnen tweeledig aangemerkt worden, of als Joden, of als gelovige, en beide komt het hier zeer goed te pas.

Merken wij hen aan als Joden, zo weten wij, dat Christus niet alleen aan de Vaderen beloofd was, maar uit haar naar het vlees zou voortkomen, zoals Hij ook uit de Vaderen is, zoveel het vlees aangaat. Rom.9:5. Zo is Hij dan geopenbaard in deze laatste tijden om hunnent wil, op dat ze niet zouden denken, dat de beloften aangaande Dezen de voorvaderen gedaan krachteloos waren geworden. Ziet het tegendeel aangewezen. Luc.1:72/73. Idem, als Joden hen aanmerkende

zeggen wij, dat Christus om hunnent wil geopenbaard is; voor zover Hij hen allereerst zou opwekken en de zaligheid verkondigen; als zijnde niet gezonden dan tot de verloren schapen van het huis Israëls, Matth.15:25. En daarom zegt ook Paulus, dat Jezus Christus een dienaar geworden is van de besnijdenis van wegen de waarheid Gods, op dat Hij bevestigen zou de beloftenissen der Vaderen. Rom.15:18. Zie ook Hand.13:46.

Maar merken wij hen aan als gelovige, zo wil Petrus zeggen, dat Christus geopenbaard is in deze laatste tijden om hunnent wil, omdat zij niet minder dan andere gelovigen, de zaligheid door Hem verkrijgen zouden, zoals het volgende vers nader zeggen zal. Daarom zou immers Christus in het vlees geopenbaard worden, opdat Hij geheiligt zijnde allen, die Hem gehoorzaam zijn, een oorzaak van de eeuwige zaligheid worden zou. Hebr.5:9. Vervolgens, zij nu in deze laatste tijden levende en in zich een gehoorzaamheid des geloofs bevindende, konden besluiten, dat ook Christus om hunnent wil geopenbaard was.

Laat ons nu met een woord nader zien, met wat doel de Apostel dit alles bijbrengt. Zijn bedoeling, zoals wij te voren verstaan hebben, om deze zijn gelovigen aan te zetten tot een heilige wandel, in de vreze Gods; nu daartoe was een krachtige beweegreden het geluk, dat ze nu onder de bedeling van het Nieuwe Testament hadden. Want dit wil de Apostel zeggen: uw vaderen is de Messias, als het Lam Gods, alleen maar belooft, maar u is Hij gezonden, ja ook bijzonder om uwent wil, dat is om uwer zaligheid wil geopenbaard; zo bent u dan gelukkiger dan zij. ziet Matth.13:17. en Hebr.11:40. Vervolgens moet gij op zo grote zaligheid behoorlijk acht geven. En hoe zult gij op behoorlijk acht geven? Anders als met een heiligen wandel, waar door gij wandelt waardiglijk het Evangelie van Christus.

Toepassing

T.1. Klacht, hoe beklaglijk is het dan dat het hedendaagse Jodendom dit noch niet erkend. Wij horen hier, dat Diezelfde Christus, dat Zelfde onbestraffelijk en onbevlekt Lam, Dat voorgekend is voor de grondlegging der wereld, nu in deze laatste tijden geopenbaard is, en dat wel bijzonder om hunnent wil, en evenwel vernemen wij, dat die door hen niet aangenomen maar verworpen word. Petrus had eens het geluk op het Pinksterfeest te Jeruzalem, dat op zijn predicatie een getal van omtrent 3000 zielen zijn woord aannam, gedoopt en tot hen toegedaan werden. Hand.2:41. En deze tegenwoordige zendbrief heeft hij ook gericht tot de Joden, die nu het Evangelie van Christus en zo Christus zelf, als hun en

Zaligmaker hadden aangenomen. Maar zo'n geluk vernemen wij hedendaags niet; maar eerder dat nog het deksel op hun hart blijft liggen. Doch wat zullen wij hier van zeggen? Gods rechtvaardig oordeel hebben wij hier in te erkennen en aan te bidden. En biddende voor het verstokte Jodendom willen wij die tijd eens afwachten, dat de kinderen Israëls zich bekeren zullen, en zoeken de Heere, hun God en David hunne Koning. Volgens Hos.3:5. Hetwelk niet anders zijn zal, als het leven uit de doden. Rom11:15.

T.2. Onderwijzing.

T.2.1. Dit kan ons enigszins tonen, hoe dat God in het besluit der verkiezing en verwerping, het menselijk geslacht heeft aangemerkt, namelijk, als verloren door de zonde. Ik wil niet nauwkeurig redetwisten, of God het aangemerkt heeft als zullende vallen, dan reeds gevallen in Adam; wij zeggen hier dat het van God is aangemerkt als verloren door de zonde. Zulks blijkt uit de deze woorden van Petrus: want de Middellaar is voorgekend voor de grondlegging der wereld; een Middellaar is niet nodig dan voor zondaars en verdoemelijke; vervolgens dat de verkiezing geschied zijnde ook voor de grondlegging der wereld in Christus. Ef.1:4. Kan het menselijk geslacht niet anders aangemerkt worden, dan zondig en verloren. Dit geeft licht in die zaak.

T.2.2. Dit vertoont ons op een heerlijke en uitnemende wijze, Gods eeuwige liefde en goedertierenheid. Ik zeg hier niet letterlijk dat Gods en mensen liefde zich zonderling geopenbaard heeft in het werk van de zaligmaking van de zondaren, die zich heeft laten zien in de tijd; maar met nadruk zeg ik van Gods eeuwige liefde. Want wij horen hier dat de Middellaar, het Lam Gods, dat met Zijn dierbaar bloed verlossing zou teweeg brengen, al van God voor-gekend is voor de grondlegging der wereld, dat is, van eeuwigheid; En wat zegt dat anders dan dat God met een eeuwige liefde is ingenomen geweest omtrent de zondaar? Waarom de Heere wel tot Zijn Kerk zeggen mag uit Jer.31:3. Ja, Ik heb u lief gehad met een eeuwige liefde, daarom heb Ik u getrokken met goeder-tierenheid. Gelijk de eeuwigheid onbegrijpelijk is, zo ook deze eeuwige liefde Gods. Wie kan begrijpen, wat God bewogen mocht hebben om van eeuwigheid al zorg te dragen voor de zaligheid van de zondaars die er eenmaal noch niet was, en evenwel is dat geschied; de Middellaar is van eeuwigheid al geordineerd? Wie kan begrijpen, hoe dat daarover van eeuwigheid al raad gehouden is onder de heilige Drie-enigheid, en bijzonder in de Raad des Vredes tussen de Vader en de Zoon; En dat de Vader

heeft voorgesteld gezegd: Zoon gij moet mens worden en sterven; en dat de Zoon daarop met gewilligheid heeft geantwoord, Vader, Ik wil. Wie kan begrijpen, dat het Gods raad van eeuwigheid geweest is, hoe Hij een weg zou uitvinden voor Zijn liefde en goedertierenheid en nochtans ook voldaan Zijn waarheid en gerechtigheid? Wie kan begrijpen dat God uit kracht van die zelfde liefde, waar door Hij Zijn Zoon tot Middellaar van eeuwigheid heeft geordineerd, Hem in deze laatste tijden geopenbaard en in de wereld gezonden heeft? Vraagt een gelovige ziel: Wel lieve wat God, Wat heeft U bewogen, om zoveel goeds te doen aan mij ellendig, zondig en verdoemelijk schepsel, daar Gij mij voor eeuwig naar de hel had kunnen zenden? Ect. Wat zal die ziel anders tot een antwoord krijgen, dan Ik heb u lief gehad met een eeuwige liefde. Wel hoe behoren wij deze oneindige liefde Gods recht te overdenken! En hoe gelukkig zouden wij zijn, zo wij met alle de heiligen ten volle konden begrijpen, welke de breedte, en de lengte, en de diepten, en de hoogte dezelfs ware. Immers die liefde is zo'n overdenking en bespiegeling waardig, waardoor God ons niet heeft gesteld tot toorn maar tot verkrijging van de zaligheid door onze Heere Jezus Christus. 1Thess.5:9. En opdat wij zouden zijn tot prijs der heerlijkheid Zijner genade. Ef.1:6. En toch, in de overdenking van deze eeuwige liefde Gods zouden wij wel van de eeuwigheid verslonden worden.

T.2.3. Dit leert ons meteen, dat, zoals de Heere Christus is de verordeneerde Middellaar, Die daarom ook te Zijner tijd is geopen-baard in het vlees, Hij zo ook de verordeneerde Rechter van leven-de en dode in het algemene oordeel is, zoals Hij daarom ook tot dat einde eens van de Hemel op de jongste dag zal geopenbaard worden. Dit zijn dingen die enige gemeenschap met elkaar hebben. Hierom vinden wij dit uitdrukkelijk geleerd. Dus sprak Petrus eens, Hand.10:42. God heeft ons geboden de volke te prediken, en te betuigen, dat Hij is degene, die van God verordeneert is, tot een Rechter van levende en doden. En Paulus, Hand.17:31. God zal de aardbodem rechtvaardiglijk oordelen, door enen Man, die Hij daartoe geordineerd heeft. Dit past zeer goed, dat Hij, Die eens veroordeelt is van de goddelozen, die goddelozen veroordelen zal, zoals ook dat Hij, die Zich heeft laten veroordelen om Zijn uitverkorenen en om hun zaligheid wil, hen ook zal vrijspreken en tot de zaligheid brengen. Doch hier van niet meer.

T.3. vertroosting. De overdenking van deze waarheden, die de Apostel in dit vers ter neder stelt, kan niet anders dan een moedgevende en hart versterkende

vertroosting zijn voor kleinmoedige zielen, die bekommert zijn over hun zaligheid. Want hier horen wij dat God al voor uwe ziel en zaligheid gezorgd heeft van alle eeuwigheid, voorkennende verordinerende uwe Middellaar, Die door Zijn dierbaar bloed verlossing zou teweeg brengen, en zal Hij dat dan niet veelmeer doen, daar Hij Die Middellaar heeft geopenbaard en voor u in de dood overgegeven? Eer dat er een wereld was, of mens of enig schepsel, ja, eer gij zelf geboren was, heeft God u aangemerkt en gekend in Zijn welgeliefde Zoon; Zou Hij u nu, daar gij geboren zijt en zo de middelen der genade aan uw ziel besteed, nu zeg ik, buiten Die Zoon sluiten? Dat leid geen van Zijn deugden of eigenschappen. Gij mocht dan, kleinmoedige doch gelovige ziel, een dusdanige overleg maken en redeneren van het tijdelijke tot het geestelijke en eeuwige: God heeft voor mijn lichaam gezorgd, voor ik het licht zag, en ik bemerk met Jacob, dat God mij gevoed heeft, van dat ik was, tot op deze dag. Gen.45:1. Wel aan dan, zoals Hij voor mijn ziel gezorgd heeft van voor de grondlegging der wereld, zo zal Hij nu veel meer mijn ziel bezorgen, die in Zijn kracht bewarende door het geloof tot de zaligheid, die bereid is, om geopenbaard te worden in de laatste tijd. 1Pet.1:5. Laat ik slechts tot spijt van de vijanden van mijn zaligheid, de middelen van de genade en de zaligheid naarstig gebruiken en waarnemen.

T.4. Vermaning. Laten wij allen hieruit tot onze plicht vermaand worden, en dat in de volgende punten

T.4.1. Is Christus als het Lam Gods van eeuwigheid verordeneerd, om in de tijd door Zijn dierbaar bloed verlossing teweeg te brengen, en vertoont zich daarin Gods eeuwige liefde, zoals wij boven hebben aangewezen, zo kan het ons niet anders dan aanzetten tot een wederliefde, want deze waarheid staat altijd vast: Wij hebben Hem lief omdat Hij ons eerst heeft lief gehad. 1Joh.4:19. In zonderheid, dat het bij dat voorkennen en verordineren niet gebleven is, maar ook uitgevoerd in de tijd; en dan daarbij als wij overwegen, uit wat rampzaligheid wij, uit kracht van deze eeuwige liefde, in de tijd zijn verlost, en tot wat grote en onuitsprekelijke zaligheid gebracht; zoals wij in het voor gaande bij vers 18/19. getoond hebben. De ware liefde nu tot God bestaat in een ongeveinsde gehoorzaamheid aan Zijn heilige wil.

T.4.2. Wij moeten zoeken dit krachtig toe te passen op onze eigen zielen. Wat troost en nuttigheid kan het aan een zondaar geven, dat er een Borg, een Middellaar en Zaligmaker voor de zondaren voorgekend is voor de grondlegging

der wereld, zo hij niet direct weet dat God hem tegelijk in die Borg voorgekend heeft? Wat kan het hem baten, dat hij hoort, dat die voorgekende Borg geopenbaard in de laatste tijden, zo lang hij niet weet, dat geopenbaard te zijn aan de ziel, dat hij aan die Borg deel heeft, of dat die Borg ook om zijnent wille geopenbaard is? Dit is een groot werk voor de ziel, dat hij weet, dat God hem ook van eeuwigheid in liefde gekend heeft. Dit versta ik niet van Gods algemene wetenschap, waar van David spreekt, Ps.139:16. Al deze dingen waren in Uw boek geschreven, de dagen, als ze geformeerd zouden worden, toen noch geen van die was: maar van Gods bijzondere wetenschap, waar wij van lezen, 2Tim.2:19. De Heere kent degene, die de Zijne zijn. Zoals dan God Zijn Zoon voor de grondlegging der wereld voorgekend en verordineerd heeft, om te zijn het Lam, dat de zonden der wereld dragen zou; zo heeft Hij ook sommige voor de grondlegging der wereld uitverkoren in Hem, om die zaligheid deelachtig te worden, Ef.1:4. En dit is het dat wij vast moeten vaststellen voor onze zielen. En dat dit mogelijk is, en ook hoe dat geschieden kan, hebben wij getoond in onze verklaring over 2Pet.1:10. Doch buiten dat, word ons op tweeërlei manier ter hand gesteld in onze tegenwoordige tekststof, en het doel van de Apostel; waarvan de eerste ziet op de kennis en de ander op de praktijk van de godzaligheid; en die zullen wij maken als de derde en vierde plicht die wij hier te betrachten hebben.

T.4.3. Is Christus als het onbestraffelijk en onbevleete Lam voorgekend, zo is het billijk en nodig, dat wij Hem kennen; dat is, dat wij goede kennis nemen, van die grote handeling Gods, om van eeuwigheid al te bevorderen de Zaligheid van het verloren menselijk geslacht; bijzonder dat contract tussen de Vader en de Zoon, en van Hem, Die voorgekend is, dat is Christus Jezus. Wij hebben daartoe grote reden, want:

T.4.3.a. Die handeling Gods is wel van eeuwigheid geweest, maar nochtans ook geopenbaard, zoals in de tekst staat, voornamelijk, toen Christus zelf geopenbaard werd in het vlees.

T.4.3.b. Wij leven nog in de laatste tijden, in welke deze openbaring geschied, Ja, Christus word ons nu op het aller duidelijkst geopenbaard en voorgesteld, als Hij een Zaligmaker van de zondaren geworden is, Zijn dierbaar bloed uitgestort hebbende.

T.4.3.c. Om onzent wil is ook deze openbaring geschied, voor zo ver wij van nature wel geen Joden zijn, maar door genade, geroepen en gelovige heidenen, die daarom de zaligheid in deze Zaligmaker verwachten.

T.4.3.d. Anders kunnen wij die God, Die ons lief gehad heeft, niet weder lief hebben, noch dat krachtig toepassen aan onze zielen, dat God ons in Christus van eeuwigheid gekend heeft, als wij dit niet kennen. Daarom hebben wij grote redenen, om na deze kennis te trachten, die niet, dan uit het Woord der zaligheid kan gehaald worden. Dit is het eeuwige leven, dat ze U kennen, Joh.17:3.

T.4.4. Bij dit alles moet vooral de godzaligheid des levens komen, het welk ik daarom hierbij doe, juist, omdat Gods Woord dit overal van ons vereist; Maar:

Eensdeels, omdat de verkiezing, die van eeuwigheid geschied is, ons daar toe verbind. Ziet Ef.1:4. en 2Tim.2:198. en zo is de heiligheid en godzaligheid des levens een bewijs, dat wij in Christus voorgekend en verordineert zijn tot de zaligheid.

Anderdeels, omdat dit het belangrijkste doel van Petrus hier ter plaatse is. Dit vers brengt hij immers daar toe bij, om zijn gelovigen door betrachtning van hetzelfde, te meer aan te zetten tot een heilige wandel, in vrees voor God de tijd hunner inwoning, zoals wij boven op het einde van de verklaring getoond hebben. Vervolgens, als wij dit horen, dat Christus, als het Lam voor-gekend is, ect. moeten wij ook te meer bewogen worden om in heiligheid voor God te wandelen. Zullen wij zo'n eeuwige Weldoener en Zaligheids-verzorger niet dienen? Bijzonder moeten wij aangezet worden tot geloof en hoop, zoals dat nu in het volgende vers zal getoond worden.

Volgt nu hier op vers 21,

Als ik dit vers overweeg en vergelijk met het voorgaande, dan stel ik mij Christus voor, als een schat; vergelijk Matth.13:44. Want een schat heeft in zich een kostelijkheid en dierbaarheid; een schat is eerst en voor een kleine tijd verborgen, maar komt daarna te voorschijn en word gezien. Zie Spreuk.2:4. en Jes.38:2. Een schat ook omdat daarin een kostelijkheid gevonden word, zo verrijkt die de mens, die de schatten verkregen heeft: Zo zien wij dit alles ook in Christus hier ter plaatse: De kostelijkheid en dierbaarheid van Christus heeft ons Petrus aangewezen in vers 19 als hij sprak van het dierbaar bloed van Christus, als een onbestraffelijk ende onbevleete Lam. En dat Hij als een schat eerst is verborgen geweest, maar daarna ontdekt, hebben wij verstaan uit het voorgaande 20e vers. Dat nu eindelijk daaruit voortkomt een verrijking voor de ziel, met bijzondere genade, leert de Apostel in dit 21e vers, als hij spreekt van: door Hem te geloven in God, ... opdat ons geloof en hoop op God zijn zoude.

Dit vers hebben wij voorheen in behandeling van vers 18 genoemd, een troostelijk gevolg van de verlossing door Christus, zijnde de genade des geloofs, zonder welke men aan die Christus of aan de verlossing door Christus, geen deel hebben kan. Deze genade word:

Eerst, letterlijk genoemd,

Daarna, verder beschreven en uitgebreid.

1. Genoemd in deze woorden: Die gij gelooft, de Griekse tekst geeft duidelijk te verstaan, dat dit geloven past op de voorgaande woorden, om uwent wil; Zo worden dan hier de personen beschreven en aangewezen, om wiens wil Christus in de laatste tijden geopenbaard is, namelijk om de gelovigen wil. Dit doet de Apostel hier niet tevergeefs bij; want had hij het daarbij alleen gelaten, dat hij gezegd had, om uwent wille, zo mocht iemand misschien gedacht hebben, dat het alleen geschied was om der Joden wil, zoals Petrus hier voornamelijk schrijft, daarom toont hij hier, dat het wel om hunnent wil geschied is, doch niet alleen maar ook voor en om al hun gelijken, die geloven. Dit doet hij ook daarom hierbij om te leren, dat het einde en de middelen, niet moeten van elkaar gescheiden worden; Christus heeft door Zijn bloed verlossing teweeg gebracht en zaligheid verkregen, maar het geloof moet daarbij komen, om die aan te nemen. Met recht mocht de Apostel dit geloven hen toeschrijven, omdat wij te voren al gehoord hebben van hun geloof, vers 5/7/8/9. En als hij hier zegt, Die gij gelooft, zo toont hij daarin deze waarheid:

Dat niemand aan de verlossing door Christus deel heeft, dan de gelovige. Hierom is het ook, dat het geloof terstond vereist word op het geven van Christus in de wereld en in de dood. Joh.3:16. En dat God Hem heeft voorgesteld tot een verzoening door het geloof in Zijn bloed, Rom.3:25. Ergo geen goddeloze en ongelovige heeft daar aan deel; op welke de toorn van God blijft, en die daar om zal verdoemd worden. Het mocht ons dan aanzetten, om naar deze zo nodige genade, het geloof, te trachten, en die verkregen hebbende, werkzaam te maken, om daar mee Christus, Zijn bloed en de verlossing door Zijn bloed, tot zaligheid onzer zielen aan te nemen. Doch dit maar aangeroerd te hebben zal hier genoeg zijn, omdat hier van elders overvloediger gesproken word, en zelfs ook in het vervolg van dit vers.

2. Duidelijker word dit geloof of geloven beschreven en uitgebreid; en dat:

1. Van dezelfde oorzaak
2. Van het voorwerp.

2.1. De oorzaak van het geloof wordt uitgedrukt, door Hem, dat is door Christus. Wie deze Christus is, behoeft niet gezegd te worden. In het voorgaande is Hij genoemd Het onbestraffelijk en onbevlekt Lam. Alleen moet hier verklaart worden, wat te zeggen is, door Christus te geloven in God.

Dit zegt niet, of dat de Vader alleen het voorwerp van ons geloof is, en niet Christus; vervolgens, dat Hij geen ware God zou zijn; want:

Aan de ene kant, Hij is de waarachtige God. 1Joh.5:20.

Aan de andere kant, wordt Hij ons duidelijk voorgesteld als, in welke wij geloven moeten. Joh.14:1. Met toezegging van vergeving der zonden. Hand.10:43. En van het eeuwige leven. Joh.3:36. Deze spreekwijze zegt ook niet, dat ons geloof beter is, dan het geloof van de Vaders van het Oude Testament geweest is, alsof die maar in God geloofden, maar wij door Christus in God. Want dat de Vaders ook in de Messias geloofd hebben, blijkt niet alleen uit Abraham; Joh.8:56. Maar ook uit hun offerande, die hun geloof leiden tot de Messias: Door het geloof in het beloofde zaad van de vrouw, heeft Abel een betere offerande geofferd dan Kain. Hebr. 11:4. Zij hebben immers Goddelijke beloften gehad; en nu zo vele beloften Gods als er zijn, die zijn in Christus. 2Cor.1:20. Wil men voor een beter geloof verstaan, een geloof, dat nu duidelijker en krachtiger is, zo kan dat toegestaan worden, maar niet dat het een ander geloof zou zijn geweest.

Wat dan? Door deze manier van spreken wordt ons eerst aan-gewezen, de orde van Personen; men gelooft in God, als de eerste Persoon, door Christus, als de tweede Persoon, de Heilige Geest, als de derde Persoon, dat geloof in ons werkende. Doch, ten tweeden, dat hier eigenlijk behoort, Christus wordt hier aange-merkt in Zijn ambt, als Middelaar, als des Vaders Gezant, en als het onbestraffelijke en onbevleete Lam Gods, en zo is Hij het middel, waardoor men in God gelooft, en zo wordt Hij onderscheiden van God de Vader; zoals Hij in die zin ook zegt, Joh.12:44. Die in Mij gelooft, en gelooft in Mij niet, maar in Degene, die mij gezonden heeft. Doch noch nader.

Wij worden gezegd door Christus te geloven in God:

- Ten eerste, voor zover Christus ons de Vader verklaart en geopenbaard heeft; Joh.1:14.

- Ten tweeden, voor zover Hij voor ons verworven heeft het geloof en vertrouwen

op God, als de auteur van onze zaligheid. Niets hebben wij buiten Christus, maar alles door Hem.

- Ten derden, voor zover wij dit geloof op God, werkzaam kunnen en mogen maken, om met vrijmoedigheid, tot Hem als tot onze Vader te gaan. Buiten Christus is God niet anders dan een verterend vuur. Hebr.12:29. Maar in en door Christus, een verzoende Vader, tot Wie wij in onze nood en gelegenheid mogen gaan; maar, zeg ik, alleen door Christus. Hier op ziet Paulus, als hij zegt, Ef.3:12. In de Welke, namelijk Christus, wij hebben de vrijmoedigheid en de toegang, ect. en Hebr.4:16. Laat ons dan, terwijl wij een grote Hogepriester hebben, en dit recht ons door Zijn bloed verworven heeft, vers 14.15, met vrijmoedigheid toe-gaan tot de troon der genade. En dit kan niet anders zijn; want Christus leert dit Zelf, Joh.14:6. Ik ben de Weg,...niemand komt tot de Vader, dan door Mij. Aldus kan men nu duidelijke vatten, hoe men door Christus gelooft, terwijl het ondertussen waarachtig blijft, dat men ook in Hem geloof; namelijk, door Hem, als Middellaar en het Lam Gods; in Hem, als waarachtig God.

2.2. Het voorwerp van ons geloof, word aangewezen in de overige woorden van dit vers; en daar word gezegd: dat het God is, waar door hier nu eigenlijk de Vader verstaan wordt, omdat Die naast Christus gesteld word. Niemand kan en moet het voorwerp van het Zaligmakende geloof zijn, dan Hij die waarachtig God is en ons op dat geloof kan zalig maken; zoals deze waarheid overal in Gods Woord geleerd word. en daarom zullen wij daarop niet bij blijven staan. '

Alleen wat wij tot dusverre verklaard hebben, mag en moet door ons aangemerkt worden, als met een woord tot onderwijzing en vermaning.

Wat de onderwijzing betreft; het zegt ons een onafscheidelijk-heid van de Zoon, van de Vader, in het werk van onze zaligheid, want wij geloven wel in God; en zo verkrijgen wij het einde des geloofs, de zaligheid der zielen, zoals Petrus dat boven in vers 9 geleerd heeft; maar het moet geschieden door Christus. Dit is waarachtig in alle bijzondere punten, die onze betreffen, als, de Vader te kennen, Hem aan te roepen, Hem lief te hebben, Hem aangenaam te zijn, ect. Hierom zegt Johannes in, 1Joh.2:23. Een iegelijk die de Zoon loochent, heeft ook de Vader niet. En wederom, 3Joh.:9. Een iegelijk, die overtreedt, en niet blijft in de leer van Christus, die heeft God niet: die in de leer van Christus blijft, deze heeft, beleden de Vader en de Zoon.

En wat de vermaning betreft, die is deze: Dat wij niet alleen geloven in God, maar ook, dat wij die genade in ons bevindende, Christus daarvoor dankbaar zijn,

als door Welke wij in God geloven, en Die ons die, en andere genaden ter zaligheid nodig, door Zijn bloedige dood en offerande verworven heeft. Hier vermogen wij ook door Christus. Phil.4:13. Ja, dat wij, zo dikwijls wij deze genade in het werk zullen stellen, om door het geloof tot God te gaan, altijd en niet anders dat doen, dan door Christus; want door Hem hebben wij beide den toegang door enen Geest tot den Vader. Ef.2:18. En dit is het ook, dat Paulus leert in Rom.5:2. Door welken (namelijk, onze Heere Jezus Christus. Vers 1.) wij ook de toeleiding hebben door het geloof tot deze genade, dat is, staat der genade, waarin wij met God vrede hebben. Meer nog, deze Christus, Gods aangezicht moet mede gaan, om ons gerust te stellen. Exod.33:14. Door die weg komen wij alleen tot de Vader. Joh.14:6.

Onze Apostel laat het daar bij niet blijven, dat hij noemt het voorwerp des geloofs, maar doet hierbij nog twee dingen:

- Eerst, hij beschrijft God van een tweërlei werk, uitgewerkt aan Zijn Zoon.
- Daarna, wijst hij het einde van dat werk aan.

a. Wat betreft het tweërlei werk Gods aan zijn Zoon, Dat is geweest de opwekking uit de doden en verdere heerlijkheid.

* Aangaande het eerste, Dat wordt zo uitgedrukt: Welke Hem opgewekt heeft uit de doden. Hier spreekt de Apostel van de eerste trap van Christus verhoving, Zijn opstanding of opwekking uit de doden, waarvan wij niet van voornemen zijn, hier ter plaatse uitvoerig te spreken, en wel omdat daarvan bij andere te zien is, en wel omdat het doel van de Apostel dat hier niet vereist. Wij vernemen, dat Petrus hier dit noemt een opwekking uit de doden, zoals ook Paulus op verschillende plaatsen, en soms wordt het genoemd een opstanding uit de doden. Door de eerste spreekwijze word dit werk de Vader toegeschreven, Die de Zoon heeft opgewekt en levend gemaakt; door de tweede spreekwijze wordt het de Zoon zelf toegeschreven, Die door Zijn eigen kracht Zichzelf heeft levend gemaakt, zoals daarop Zijn eigen worden passen, Joh.2:19 en 10:17/18. Wij moeten niet menen dat dit een verschil-lende kracht geweest is, een ander in de Vader en een ander in de Zoon; want de Vader en de Zoon zijn één. Joh.10:30.

Eerst, één in wezen,

Daarna ook één in werking, want zo wat de Vader doet, hetzelfde doet ook de Zoon desgelijks. Joh.5:19. En daarom zoals de opwekking van Christus is geweest een (al)gemeen werk van al de Drie Personen in de Heilige Drie-eenheid, zo is het waarheid, dat de Vader Hem heeft opgewekt, en nochtans strijdt het niet

dat de Zoon zichzelf heeft opgewekt.

Doch deze verschillende spreekwijze meer bijzonder geleerd: Als gezegd wordt, dat de Vader Zijn Zoon heeft opgewekt, zoals hier in de tekst en in Han.2:24 en 5.30. en meer plaatsen, zo word daardoor te kennen gegeven het genoeg van de Vader in het lijden en dood van Zijn Zoon, als hebbende nu de Goddelijke gerechtigheid door Zijn bloedige offerande en dood genoeg gedaan. God heeft zelf Zijn eigen Zoon in de dood overgegeven. Joh.3:16 en Rom.8:32. en tot zonde gemaakt. 2Cor.5:21. (Zijnde God daarin dan als Rechter aangemerkt, en Zijn Zoon als Borg,) Die Hij overgaf en (op)sloot in de gevangenis, de dood en het graf, totdat Hij de laatste penning betaalt had; Als men dan vernam dat de Rechter zelf Zijn gevangene de deur opende en op vrije voeten stelde en gebod uit te gaan, dat kon niet anders aanwijzen, dan dat Hij volkomen betaald en genoeg gedaan had. En daarom kan Paulus na waarheid zeggen, Rom.4:25. Welke overgeleverd is, om onze zonden, en opgewekt, om onze rechtvaardigmaking. Want indien een enige zonde onverzoend en onbetaald ware gebleven, die ene zonde zou Christus in de dood gehouden hebben, omdat de dood zo lange heerschappij heeft, als de zonde in zijn kracht is.

Maar als gezegd word, dat de Zoon Zichzelf opgewekt en levend gemaakt heeft, daar door word aangewezen de Goddelijke kracht van Christus, en zo dezelfde eeuwige en waarachtige Godheid. Niemand kan een dode levend maken, en niemand heeft het ooit gedaan, dan God zelf. Daar zijn wel enige opgewekt voor Christus menswording, maar niemand door zichzelf of door zijn eigen macht; God had de kracht meegedeeld, aan sommige heilige mannen, voor die tijd, en zo zijn ze opgewekt; maar Christus is niet opgewekt door een gegeven macht aan andere, maar door Zijn eigen kracht. Zoals dan Christus in Zijn leven, ander doden heeft opgewekt, zo heeft Hij, zelf gestorven zijnde, in het graf leggende onder een verzegelde steen en met soldaten bewaard, evenwel als een overwinnaar door Zijn eigen macht Zichzelf weer levend gemaakt. Zijn arm heeft Hem ook dit heil beschikt.

Het heeft in onze tekst zijn reden, dat de Apostel zegt, Welke, te weten, God, Hem opgewekt heeft, en niet, welke Zichzelf opgewekt heeft, omdat God Christus hier niet aanmerkt als God, maar als Middellaar, en als dat Lam, door Wiens dierbaar bloed wij verlost zijn, zoals uit het voorgaande te vernemen is. Meer zullen wij hier niet bij doen. Zo verstaan wij dan dit eerste werk Gods aan Zijn Zoon.

** Het tweede werk wordt genoemd: En Hem heerlijkheid gegeven heeft. Heerlijkheid zegt, majesteit, voortreffelijkheid aan-zienlijkheid en hoe het meer mag genoemd worden; en zo word het gesteld tegen verachting of onaanzienlijkheid. Nu zo'n heer-lijkheid heeft God Zijn Zoon gegeven. Daar is een heerlijkheid, Die de Vader van eeuwigheid aan Zijn Zoon gegeven en meedeeld heeft; daarvan staat in Joh.17:5. De heerlijkheid, die Ik bij U had, eer de wereld was, namelijk, voor zover Hij was de eniggeborene van de Vader, Joh.1:14. Doch daarvan word hier niet gesproken; maar van zulke heerlijkheid die gevolgd is op voorgaande smaadheid en verachting; ja, die Christus gegeven is in en na zijn opstanding uit de doden, zoals de zaak zelf dat hier leert. Paulus zegt ons, Rom.6:4. Dat Christus opgewekt is tot heerlijkheid des Vaders, voor zover Christus opstanding een bewijs was, dat Zijn gerechtigheid genoeg gedaan was, en dat Hij zo'n Zoon had, Die dat kon teweeg brengen. Doch van de heerlijkheid des Vaders spreek onze Apostel hier niet, maar van de heerlijkheid van Zijns Zoon Christus. Om die nu beter te begrijpen, laten wij Christus eens beschouwen voor Zijn opstanding, dat is, in de staat Zijner vernedering, en dan zullen wij makkelijk verstaan, hoe Hem heerlijkheid gegeven is. Christus in die staat zijnde, was en bleef wel God, maar Zijn Godheid was doorgaans verborgen; enige bewijzen openbaarden daar soms, maar weinige; en als Hij al eens verheerlijkt werd op de berg, het was maar in het aan-schouwen drie discipelen, die Hij het nog verbood, omdat gezicht openbaar te maken: Allen die Christus als mens zagen, zagen Christus-God niet. Die in de gestaltenis Gods was en het voor geen roof achtende, Gode evangelijk te zijn, had Zichzelven vernietigt, dat is, het gebruik Zijner Goddelijke heerlijkheid voor ene tijd, gelijk als afgelegd, Phil.2:6/7. En slaan wij verder ons oog op het oordeel van de mensen over Hem; als Hij met hen omwandelde, voor hen predikte en wonderwerken deed, hoe gering is Hij wel geacht? Nu was het, Ziet, daar een mens, die een vraat en een wijnzuiper is, een vriend van tollenaars en zondaren. Matth.11:19. Dan, Deze werpt de Duivelen niet uit, dan door Beëlzebul, de oversten der duivel. Matth.12:24. Dan, Dat Hij een uitzinnig mens was, en die de duivel had. Dan wederom, dat Hij een Sabbatbreker en Godslasteraar was, ect. Zoals deze en dergelijke dingen meer in het evangelie beschreven gevonden worden, en wat gevaren hij dikwijls onder de Joden geweest is, zodat Hij Zich van onder hen heeft moeten wegpakken, wordt daar nog geleerd. En toch beschouwen wij Christus in Zijn lijden en op het einde van Zijn leven, dan zullen wij Hem in de in de hoogste verachting en smaad

bevinden; als, geworden zijnde een worm en geen man, een smaad van mensen en veracht van het volk, Ps.22:7. Vele ontzetten zich over Hem, omdat Zijn gelaat verdorven was, meer dan iemand, en Zijn gedaante meer dan andere mensen kinderen. Jes.52:14. Hij was veracht en de onwaardigste onder de mensen; ect. Jes.53:3. Zoals deze dingen voorzegt waren, alzo zijn ze ook in Christus vervuld; men kan ze overvloedig zien, en zij zijn bekend uit de evangelische historie. Vooral moet hier niet vergeten worden Christus smartelijke, smadelijke en schandelijke kruisdood, waarin Hem de grootste verachting en hoon is aangedaan die bedacht kon worden. Ziet Luc. 24:32-39.

Daar zien wij als in het kort en terloops, Christus onaanzien-lijkheid en verachting; daar tegenover wordt nu de heerlijkheid, waarvan hier en op andere plaatsen gesproken wordt, die Hem gegeven is van de Vader.

Deze heerlijkheid bestaat niet daarin, dat God aan de mens Jezus na Zijn opwekking uit de doden, gegeven zou hebben de eer, om aangebeden te worden, zoals sommigen van onze Papisten willen; want behalve dat in de tekst in het minst van de aanbidding niet gesproken wordt, zo is bekend, dat Hij voor Zijn opstanding die eer al gehad heeft; Want als God Zijn Eerstgeboren wederom inbracht in de wereld, namelijk door Zijn menswording, daar Hij al eenmaal in de wereld gebracht was door de belofte Gen.2:15, zegt Hij, Dat alle Engelen Gods Hem aanbidden. Herb. 1:6. Daar boven, God wil Zijn eer geen gewoon schepsel geven; Maar heerlijkheid raakt eerst de persoon van de Zaligmaker; en daarna, bijzonder Zijn menselijke natuur.

Voor zover deze heerlijkheid raakt de gehele persoon van de Zaligmaker, zo moeten wij zeggen, dat Hij die God en mens is, is verheerlijkt geworden; niet dat zijn Godheid nieuwe heerlijkheid ontvangen heeft, want dat strijd tegen de Godheid, maar dat de glans van Zijn Goddelijke majesteit en heerlijkheid, die zich verborgen in de staat van Zijn vernedering, toen zich wederom vertoond in de staat Zijner verhoging. Even als de zon voor een tijd zich verborgen gehouden hebbende achter een donkere wolk, daarna wederom tevoorschijn komt en zijn stralen laat zien, niet dat die nieuwe stralen ontvangt: Zo was het ook met Christus goddelijke heerlijkheid: zoals Hij hierop zag, Joh.17:5. Vader, verheerlijk Mij met de heerlijkheid, die Ik bij U had, eer de wereld was. En hierheen wil Paulus ons ook wijzen, Rom.1:4. Die krachtig bewezen is te zijn de Zoon van God, uit de opstanding der doden. Hij zegt niet, dat Hij uit of door de opstanding der doden, toen (eerst) geworden is Gods Zoon, maar verklaart of bewezen, dat Hij de eeuwige

Zoon van God was, en de Vorst des levens zelf, Die daarom in de dood niet kon blijven .

Doch, eigenlijk raakt deze verheerlijking de menselijke natuur van Christus, omdat hier gesproken word van een gegeven heerlijkheid: want waarin¹, dat Hij vernederd is, is Hij ook verheerlijkt, in menselijke natuur heeft Hij geleden, is gekruist, gestorven en begraven; vervolgens in en na dien menselijke natuur, is Hij opgestaan van de doden en vrijgemaakt van alle zwakheden, heeft Hij een verheerlijkt lichaam gekregen. Phil.5:21. Opgevaren ten Hemel, heeft zich verwisseld van woonplaats, de hemel ingenomen hebbende in plaats van de aarde, en gezeten ter rechterhand Zijn Vaders in de hoogste hemel, en aldaar verheven tot de hoogste heerlijkheid boven alle creaturen. Wij zeggen niet, dat door deze heerlijkheid aan Christus mensheid zijn Goddelijke eigenschappen zouden medegedeeld zijn, als almacht, alomtegenwoordigheid, ect. maar die is hier door begiftigd met de allerhoogste heerlijkheid, macht en gelukzaligheid, naar lichaam en ziel, die zodanig is, dat ze wel met de Goddelijke gelijkvormig zijn, want zo'n heerlijkheid kan geen creatuur worden meegedeeld, maar die Goddelijke heerlijkheid allernaast, en zo groot als de natuur van een redelijk schepsel vatten kan, te boven gaande alle heerlijkheid, macht en gelukzaligheid van de Engelen zelf; want tot wie van de Engelen heeft Hij ooit gezegd, zit aan Mijn rechterhand? Ect. Hebr.1:13.

En toch, wat hebben wij ons veel te bekommeren, om deze heerlijkheid aan te wijzen? Laat ons hier horen de spreekwijze en uitdrukkingen, die Gods Geest zelf gebruikt. Bij Jesaja, Jes.52:13, Wordt van deze heerlijkheid van Christus gezegd, Hij zal verhoogt, en verheven, ja zeer hoog worden, Ps.110:7. Word het genoemd, Het hoeft om hoog te heffen. Christus zelf noemt dit, In Zijn heerlijkheid in te gaan. Luc.24:26. En Petrus in Hand.2:33-36 zegt, dat Hij verhoogt is door de rechterhand Gods, en zo, dat God Hem tot enen Heere en Christus gemaakt heeft. en Hand.5:31. Deze heeft God door Zijn rechterhand verhoogt tot enen Vorst en Zaligmaker. Paulus spreekt er zo van: Phil.2:9. Daarom heeft Hem God uitermate verhoogt en een naam gegeven, welke boven alle Naam is, ect. en Hebr.2:9. Wij zien Jezus met eer en heerlijkheid gekroond, Die een weinig minder dan de Engelen geworden was, vanwege het lijden des doods. En nadrukkelijk in Ef.1:20-22. God de Vader heeft Zijn macht gewerkt in Christus, als Hij Hem uit de doden

¹ Menselijke natuur

heeft opgewekt; en heeft Hem gezet tot Zijn rechterhand in de hemel ver boven alle overheid, en macht en kracht, En heeft alle dingen Zijn voeten onderworpen, en heeft Hem de gemeente gegeven tot een Hoofd boven alle dingen. Andere schriftuurplaat-sen hiervan zijn er wel meer, maar die gaan wij voorbij, omdat deze de krachtigste uitdrukkingen hebben.

Wie kan nu hier aan twijfelen, of Christus heeft grote heerlijkheid ontvangen in Zijn opwekking en daarna? Waarom Petrus wel met recht zeggen mag, God heeft Hem heerlijkheid gegeven. Welke gave van heerlijkheid geweest is tot vergelding van Zijn zware arbeid, om de zondaar te verlossen; waarvan Hij dus in voorzegging sprak, Jes.49:4 Gewisselijk, Mijn recht is bij de Heere, en Mijn werkloon is bij Mijne God.

Hieruit kan men nu gemakkelijk besluiten, dat dit geven van heerlijkheid, niet strijd tegen Christus Godheid, omdat Hij deze heerlijkheid ontvangen heeft, niet als God, maar als mens en als Borg, en zoals nu meermalen gezegd is, als het Lam Gods, dat de zonden der wereld gedragen had.

Wil nu iemand verder voor deze heerlijkheid, die Christus gegeven is, verstaan, de verdere openbaarmaking van deze heerlijkheid van Zijn persoon, door de prediciën van het Evangelie, door de dienst van de Apostelen en andere leraars, onder allen volken, bijzonder ook onder de heidenen, dat kan men zeer goed toestaan; temeer, omdat deze verhoging en heerlijkheid al voorzegt was bij Jes.11:10. waar van de wortel van Isai gezegd wordt, dat Die staan zou tot een Banier der volken, na welke de Heidenen vragen zouden.

Doch misschien zal iemand vragen of denken: Met welk doel brengt Petrus dit hierbij? Hoe komt hij hier te spreken van de opwekking van Christus uit de doden en daarop gevolgde heerlijkheid?

Antw. Dit geschied, omdat de Apostel hun geloof in God door Christus versterken mocht en meer bekrachtigen; zoals te vernemen is, uit hetgeen in het overige van dit vers volgt.

b. wijst Petrus het einde van dat werk aan.

De aanwijzing van het einde, van dit werk Gods, gewerkt aan Zijn Zoon, in deze woorden: Opdat uw geloof en hoop op God zijn zou. Wat deze twee Christelijke deugden en genade des geestes, geloof en hoop zijn, is in het voorgaande van dit hoofdstuk aangewezen. Alleen moet hier verklaart worden, wat dat te zeggen heeft:

- Eerst, dat ons geloof en hoop op God is.
- Daarna, op wat grond de Apostel dat uit het voorgaande besluiten kan.

Om het eerste te begrijpen, zo merken wij hier op, dat geloof en hoop bij elkaar gevoegd worden; en wel daarom, omdat ze samengaan als moeder en dochter; het geloof baard de hoop, of de hoop komt uit het geloof voort; het geloof neemt Gods beloften, in Zijn Woord gedaan voor onfeilbaar aan, en de hoop verwacht de onfeilbare vervulling van die beloften; en zo is het geloof een vaste grond der dingen, die men hoopt. Hebr.11:1. Nu, het geloof en de hoop worden gezegd op God te zijn, voor zover die beide op God en Zijn Woord vast staan, en men in de verwachting van de vervulling van Gods beloften niet zal te schande komen. Want zoals de hoop niet beschaamt. Rom.5:5. Alzo ook, die in Hem gelooft, zal niet beschaamd worden. 1Pet.2:6. Omdat die beide steunen niet op een mens, die bedrieglijk, veranderlijk en sterfelijk is, maar op God, die waarachtig, onveranderlijk en eeuwig of onsterfelijk is.

Aangaande nu het tweede, op wat grond de Apostel dit uit het voorgaande besluiten kan, zoals hij doet omdat hij zegt: Opdat uw geloof, ect. Om dat te begrijpen zo moeten wij weten, dat hij met waarheid zo mag spreken; om dat de opwekking van Christus uit de doden en de heerlijkheid daarop gevolgd, is een fundament en steunsel van ons geloof en hoop op God. Sommige zoeken de kracht van dit spreken van de Apostel in het woordje op God, in deze zin; Dat God Christus opgewekt hebbende en Hem heerlijkheid gegeven, en daar door, zoals ook daarna, door de Predicatie van het Evangelie, verklaard, dat Hij in kracht Zijn Zoon was, daar door geleert heeft, dat ons geloof en hoop, die wij hebben in Christus, niet is op een gewoon mens, maar op God, dat is, op zo iemand, Die God is. Zo word dan het woord op God tot Christus gebracht. Hoewel de zaak op zichzelf zo is, evenwel is dat Petrus bedoeling hier niet, makende in dit vers Christus niet het voorwerp, maar het middel des geloofs zoals uit het voorgaande gehoord is.

Beter zullen wij de kracht van Petrus spreken vinden in de woordjes, opdat uw geloof en hoop op God zijn zou. In deze zin: God Zijn Zoon opwekkende uit de doden, heeft daarmee een openbaar bewijs gegeven, dat Hij als Borg voor onze zonden volkomen betaald heeft, Zijn gerechtigheid genoeg gedaan en de zondaar wederom gebracht in de gemeenschap met zijn God, zoals dit ook voorheen, bij het woord opwekken door ons is opgemerkt. En dit niet alleen, maar een verder bewijs heeft de Vader hier van gegeven, als Hij Hem heerlijkheid heeft gegeven,

dat is gezet heeft aan Zijn rechterhand in de Hemel, als zo één, Die de Overste Leidsman en Voleinder van ons geloof is, en Die voor de vreugde, die Hem voorgesteld was, het kruis heeft verdragen en de schande veracht. Volgens Hebr.12:2. En die daar door verklaard is, de gemeente gegeven te zijn tot een Hooft boven alle dingen: welke Zijn lichaam is, en de vervulling degenen, Die alles in allen vervult, Ef.1:22/23. Vergeleken met vers 20. Waar God nu dit aan Zijn Zoon heeft teweeg gebracht. Dat bevestigt ons geloof op God, Die ons niet manen zal of opnieuw aanspreken wegens de betaling voor onze zonden, als nu reeds door de Borg betaling ontvangen hebbende, maar dat Hij ons rechtvaardigen en vervolgens zaligmaken zal. Dit is het immers ook, wat Paulus zo duidelijk en zo krachtig zegt, 1Cor.15.14. Indien Christus niet opgewekt is, zo is uw geloof ijdel. en vers 17. Indien Christus niet opgewekt is, zo is uw geloof te vergeefs, zo zijt gij noch in uw zonden, als voor welke dan niet betaalt was. Ziet dat ook in Hand. 5:31. Zoals nu ons geloof op God hier door bevestigd word, zo ook onze hoop op God, daarin bestaande, dat Hij onze sterfelijke lichamen ook weer levend maken zal, en verenigd zijnde met hun zielen, tegelijk in de hemel zal brengen en tot dezelfde heerlijkheid. Dat deze onze hoop hier door bevestigd word, leert Paulus weder-om in 1Cor.15:19-22. Indien wij alleen in dit leven op Christus zijn hopende, ect. Te kennen gevende, dat onze hoop zich ook uitstrekt aangaande het toekomstige leven. Hierom vinden wij, dat onze opstanding en levendmaking gehecht word aan Christus opstanding, zoals te zien is, 1Cor.6:14, en 15:12/13/16, 2Cor.4:14. en 1Thess.4:14

Dit beide steunt op deze nadere grond; Omdat Christus in deze opwekking uit de doden en het ontvangen van heerlijkheid in de Hemel aan Zijns Vaders rechterhand, niet aangemerkt word, als een privaat of bijzonder, maar als een publiek en (al)gemeen Persoon, representerende al Zijn uitverkorene, en zo als hun Hooft en als de tweede Adam. Hierom durft Paulus met zo'n vrijmoedigheid te spreken, Ef.2:6. God heeft ons mede opgewekt en heeft ons mede gezet in de hemel in Christus Jezus. Als dit aldus opgemerkt word, en Christus bijzonder als het Hooft van Zijn geestelijk lichaam, hoe kan het dan anders zijn dan ons geloof en de hoop op God te meer bevestigen. En dit is het wat onze Apostel hier zeggen wil.

Korte Toepassing van dit alles.

T.1. Onderwijzing.

Dit toont ons:

T.1.1. Dat wij niet te vergeefs in onze geloofsbelijdenis spreken van die Jezus, Die ten derden dage is opgestaan van de doden, opgevaren ten hemel en gezeten ter rechterhand Gods; om dat wij hier horen, niet alleen dat die waarheden moeten geloofd worden, maar ook dat ons geloof en de hoop op God ondersteunt en bevestigd worden door de opwekking van Christus uit de doden, en door de heerlijkheid, die Hem daar in en daar na van de Vader gegeven is. En hier van is het, dat de Apostelen naderhand deze waarheden, als nodig om geloofd te worden het volk hebben voorgesteld zoals in Handelingen te zien is. Dit toont ons:

T.1.2. De genade en goedheid van onze God, aan zijn kinderen en uitverkorenen, als die niet alleen enige genade in hun begint, maar ook voltrekt of bevestigt. In het begin van dit vers hebben wij reeds gehoord van zulke, die door Christus in God geloofden; het waren dan al gelovigen; maar in het vervolg van dit vers vernemen wij verder, dat God reeds zorg voor hun geloof en hoop draagt, om die beide, uit kracht van Christus opwekking en heerlijkheid nader te voltrekken en te grondvesten. En daarom vernemen wij dikwijls de bevestigende genade Gods, als in 1Cor. 1:18. Welke God u ook zal bevestigen ten einde toe. en 2Cor.1:21. Maar die ons met u bevestigt in Christus, is God. Daartoe is God machtig. Rom.16:25. en dat werkt Hij ook wel uit door de dienst van het Evangelie; zoals op die manier de Gemeenten bevestigd werden in het geloof. Hand.16:5. En hier door worden de gelovigen genoemd, bevestigd in het geloof. Col.2:7. Daarom mogen wij wel vertrouwen, dat Hij, die een goed werk in ons begonnen heeft, dat wel voleindigen zal tot op de dag van Jezus Christus. Phil.1:16 en gelijk Hij niet zal laten varen de werken Zijner handen, in opzicht van Zijn (al)gemene voorzienigheid, zo ook niet (ja nog minder) in opzicht van Zijn bijzondere voorzienigheid over Zijn erfdeel in het werk der genade.

T.2. Vertrouwing.

Aan de ene kant is hieruit troost, als wij horen dat God het geloof van Zijn kinderen voorts onderhoud, en bij hun geloof brengt de hoop, die hen ondersteunt; maar

Aan de andere kant is daarin wel de voornaamste troost gelegen, als wij vernemen,

T.2.1. Dat ons geloof een hoop op God is voor zover Hij Hem uit de doden heeft opgewekt; want dat verzekert waarlijk een gelovige ziel, dat voor de schult zijner

zonden voldaan is, hij van de betaling ontslagen en nooit gestraft zal worden, maar dat Hij in eeuwigheid met God gemeenschap hebben zal. Dit is een grote zaak en grond van troost, niet alleen voor Israël, volgens Hand. 5:31. Ja, maar ook voor alle volke. Zie Luc.24: 46/47. Die daarom met Paulus mogen uitroepen, en zeggen, Wie is het die verdoemt? Christus is het, Die gestorven is, ja, dat meer is, Die ook opgewekt is. Rom.8:34.

T.2.2. Dat ons geloof en hoop op God is, voor zover Hij Hem heerlijkheid heeft gegeven, niet alleen in Zijn opwekking, maar ook daarna in Zijn opneming, want hij is opgenomen in heerlijkheid. 1Tim.3:16, en plaatsing aan Zijn rechterhand; want Christus is aan de rechterhand in de troon der Majesteit in de hemelen. Hebr.8:1. Als ik dan Jezus zie, opgenomen in heerlijkheid, dan verneem ik wel, dat Hij is de Koning der ere, die ingegaan is door die verheven eeuwige deuren. Ps.24:7/9. Maar mijn geloof en hoop zegt ook meteen, dat Hij mij ook eens te zijner tijd tot Zich zal opnemen, volgens Zijn eigen belofte. Joh.14:2/3. In het huis Mijns Vaders zijn vele woningen, ect. Wederom, als ik mijn Jezus beschouw, gezeten in volle heerlijkheid aan des Vaders rechterhand, dan zie ik Hem wel aan, als een verheerlijkte Koning in Zijn troon, Die de Scepter Zijner sterkte uit Sion zendt, om te heersen in het midden van Zijn vijanden. Ps.110:1/2. Maar mijn geloof en hoop zegt mij meteen ook dat ik in die verheerlijking van mijn Koning Jezus deel zal hebben, dat heeft Hij beloofd, Openb.3:21. En zoals Hij eens komen zal. Om verheerlijkt te worden in Zijn heilige. 2Thess.1:10. Zo zullen al Zijn heiligen in diezelfde komst, in en met Hem verheerlijkt worden en in die heerlijkheid geopenbaard. Col.3:40. Zelfs ook ten opzichte van hun lichamen in het bijzonder; Want hij zal ons vernedert lichaam veranderen, opdat het gelijkvormig wordt aan Zijn verheerlijkt lichaam. Phil. 3:21. En waarin die verheerlijking bestaan zal, wordt uitgebreider geleert in 1Cor.15:41-44.

T.2.3. Vermaning.

Terwijl wij hier horen, dat ons geloof en hoop op God is, dat is, zo bevestigt wordt op God door Christus opstanding en heerlijkheid, dat wij in geen van beide zullen beschaamt worden; wat rest er nu anders dan dat wij beide, ons geloof en hoop werkzaam maken? En waarom niet? Want:

Aan de ene kant, God zelf is daar omtrent werkzaam en bezig omdat te bevestigen, zoals wij hier horen. Het zijn immers ook genaden, die niet stil moeten liggen, ijzer dat niet gebruikt word verroest makkelijk.

Aan de andere kant, zo'n geloof en hoop op God te hebben, is niet bij alle mensen, maar alleen bij de uitverkorenen, de verlost en door het dierbaar bloed van Christus, en degenen die God tot een Vader aanroepen en wandelen voor Hem in vreze de tijd hunner inwoning, zoals boven gehoord is, goddelozen en onheiligen hebben aan deze genaden geen deel; worden ze gelovige genoemd, het zijn maar tijd- of schijn gelovigen; roemen zij van hoop, daarin zullen zij bedrogen worden; dat hun hoop zal vergaan. Daarom hebben wij grote reden om ons geloof en hoop werkzaam te maken.

Maar hoe? Voor eerst willen wij dat geloof en die hoop werkzaam maken op God, uit betrekking dat Hij Zijn Zoon heeft opgewekt uit de doden, zo moeten wij dat aan onze zielen toepassen, dat wij met Christus zijn opgewekt en levend gemaakt, namelijk, uit de dood van de zonden, waarin wij allen van naturen liggen, dat anders genoemd wordt de eerste opstanding. Openb.20:6. Daartoe worden wij vermaant, Ef.5:14. Wanneer God dagelijks door de stem van het Evangelie roept: Ontwaakt gij die slaapt, en staat op uit de doden. Een bewijs hier van is, dat wij zoeken de dingen, die boven zijn. Col.3:1. En dat wij in nieuwigheid des levens wandelen; volgens Rom.6:4. De vrucht hier van zal zijn, dat wij ons zullen kunnen verzekeren, dat de Borg Christus, door Zijn dood ook, voor onze zonden, in het bijzonder heeft voldaan, en dat wij gerechtvaardigd zullen worden bij God; want Hij is het die de zulke rechtvaardig maakt. Rom.8:33. Zoals ook dat wij niet zullen verdoemd worden. vers 34. Want wie deel heeft aan de eerste opstanding, over die heeft de tweede dood geen macht. Openb. 20:6. Christus zal over de zulke lichten. Ef.5.14. Lichten, met Zijn genade hier, en met Zijn heerlijkheid hier namaals.

Daarna, willen wij ons geloof en hoop werkzaam maken op God, met betrekking dat Hij Zijn Zoon heerlijkheid heeft gegeven, en wel, met dat doel om ook eens op onze manier en na onze mate aan die heerlijkheid deel te krijgen, daarvoor is in het (al)gemeen nodig dat wij eendrachtelijk met één mond God en de Vader van onze Heere Jezus Christus verheerlijken. Rom.15:6. en dat zowel in ons lichaam als in onze geest. Cor.6:20. Door onze goede werken. Matth.5:16. en in veel vruchten te dragen. Joh.15:8. Want dit staat vast, die Mij eren, zal Ik eren. 1Sam.2:30.

In het bijzonder, dat wij, terwijl en zo lange wij op aarde zijn, onze wandel hebben in de hemelen, en begeren wij met des hemels heerlijkheid aangedaan te worden, volgens Phil.3:20/21. Dat wij moeten trachten overwinnaars te zijn van

de vijanden van onze zaligheid; want die overwint, zal gegeven worden met Christus te zitten in Zijn troon. Openb.3:20. Ook dat wij niet weigeren met Christus en om Christus wil te lijden als God dat zo wil; want zo wij anders met Hem lijden, wij zullen ook met Hem verheerlijkt worden. Rom.8:17.

En om te besluiten, zal ons geloof en hoop op God in der eeuwigheid zijn, en dat van wegen die Christus, Die opgewekt is uit de doden en de heerlijkheid ontvangen heeft, laat beide geloof en hoop altijd levendig zijn, zich bezig houdende omtrent de levende God en Zijn dierbare beloften; omtrent de Vorst des levens en om Zijn staat van vernedering en verhoging; en omtrent het eeuwige leven zelf, dat door Zijn dood verkregen heeft, en ons in Zijn levendmaking toegeëigend. En wat zal van daaruit eindelijk anders volgen als dat wij in de hope des eeuwigen levens, eens zeker verkrijgen zullen het einde des geloofs, de zaligheid onzer zielen.